

Η θαυματουργή εικόνα της Παναγίας της Δημιοβήτισσας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσσηνίας

Πλησίον τοῦ χωρίου Γιάννιτσα (Ἐλαιοχώριον) ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύγετος εὐρίσκεται ἡ Ἱερὰ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Δημιόβης.

Τὸ ὄνομα Δήμιοβα προέρχεται ἀπὸ τὸν σλαβικὸ τύπο Τίμνιοβα ἢ Τίμιοβα καὶ σημαίνει κροκοτόπι δηλαδὴ τόπο ὅπου φύεται τὸ φυτὸ κρόκος (ζαφορά).

Ἡ Μονὴ εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσα Ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Παναγίας Βρεφοκρατούσας, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ὀνομασία «Ἐλπίς τῶν Χριστιανῶν» καὶ εἶναι θαυματουργός. Ἔχει εἰκονογραφηθεῖ πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Εἰκονομαχίας, πρὶν δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας στὴν Ἑλληνορωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, τοῦ Λέοντος Γ' Ἰσαύρου 716-741. Ἀγιογραφήθηκε περίπου τὸ 700 μ.Χ. καὶ ἴσως πρὶν ἀπὸ αὐτό. Ἡ Εἰκόνα τῆς Παναγίας εἶναι ἡ ἀρχαιότερα θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Μεσσηνίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες ὅλης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ παράδοση θέλει τὴν ἁγία εἰκόνα νὰ τὴν ἔχει ζωγραφίσει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Ἡ ἱστορικὴ διαδρομὴ τῆς χαριτοβρύτου εἰκόνας τῆς Δημιοβήτισσας καταγράφεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1864 στὸ ἔργο τοῦ ἀγωνιστοῦ Χριστόδουλου Καπετανάκη: «Περιγραφή τῆς Θεομητορικῆς ἁγίας Εἰκόνος τῆς Διμίνοβας».

Ὁ εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Λέων Δ' (775 μ.Χ.- 780) καταδιώκει μὲ ἰδιαίτερο φανατισμὸ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ποὺ τιμοῦν τὶς εἰκόνες. Ἡ σύζυγος του ὁμως αὐτοκράτειρα Εἰρήνη ἦταν πιστὴ χριστιανὴ καὶ εὐλαβεῖτο πολὺ τὶς ἅγιες εἰκόνες, μάλιστα ὡς αὐτοκράτειρα τὸ 787 ἀναστήλωσε τὶς ἱερὲς εἰκόνες. Ὁ Λέων πληροφορήθηκε ὅτι ἡ Εἰρήνη προσεύχεται ἐνώπιον μιᾶς εἰκόνας, καὶ θέλησε νὰ τὴν τιμωρήσει.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἦταν ἡ Παναγία ἡ Δημοβήτισσα. Μὲ μεγάλο θυμὸ εἰσέρχεται στὸ δωμάτιο ὅπου ἦταν ἡ ἱερὰ εἰκὼν καὶ μὲ ἓνα τσεκούρι χτυπᾷ τὴν κεφαλὴ καὶ τὸ στήθος τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνας: «Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔτρεξαν ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας καθαρὰ αἵματα, ὡς καὶ φαίνονται μέχρι σήμερον».

Ἡ Εἰρήνη γιὰ νὰ προφυλάξει ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τὴν ἔριξε ἀπὸ τὸ παλάτι στὰ νερὰ τοῦ Βοσπόρου.

Μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἡ Εἰκόνα διέπλευσε τὸ Αἰγαῖο Πέλαγος καὶ κατέληξε: «εἰς τόπον εὐκρατον καλούμενον Διμίνοβας... Ἦτον δὲ τόπος ὅλος ἄγριος καὶ δάσος πυκνὸν καὶ δένδρα μεγάλα, ὅπου καὶ τὴν σήμερον σώζονται ἀπ' αὐτά. Καὶ ἐκεῖ, εἰς ἓνα ἀπότομον κρημνόν, εἰς ἓνα κισσόν, ἠθέλησε νὰ σταθῇ. Ἡ Εἰκὼν αὕτη ἐφανερώθη, ὡς λευκοφόρος γυνή, εἰς μίαν τζοπανοπούλαν ὀνομαζομένην Εὐγενικούλαν, Γιαννιτζάν».

Τὰ θαυμαστὰ σημεῖα τῆς Παναγίας ἔγιναν σύντομα γνωστὰ στοὺς εὐσεβεῖς πιστοὺς τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς Λακωνίας, οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν πολλὰ χρήματα καὶ ἄλλα πράγματα καὶ ζῶα στὴν Μονὴ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ οἰκοδομηθεῖ περικαλλὴς Ναός, ἀρκετὰ κελλιὰ καὶ ἀρχονταρίκι γιὰ τὴν φιλοξενία τῶν προσκυνητῶν.

Ἡ διήγηση αὐτὴ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ σήμερα στὶς καρδιὲς καὶ τὰ χεῖλη τῶν ἀπλῶν πιστῶν, τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ ἡ σημερινὴ λογικοκρατούμενη σκέψη δὲν κατόρθωσε νὰ ἐπηρεάσει, ἀνθρώπων ποὺ δὲν βλέπουν τὰ πράγματα καὶ τὴν ὑπάρξει μόνον μὲ τὰ μάτια τῆς λογικῆς ἀλλὰ βλέπουν τὰ πάντα μὲ τὰ μάτια τῆς καρδιᾶς, μὲ τὰ μάτια «τοῦ εἶναι» ἢ ἀπλούστερα μὲ τὰ μάτια τῶν δακρύων, τὰ μάτια τῆς ἄσκησης καὶ ὅχι μὲ τὰ μάτια τῆς ἀσθένειας τοῦ ἐγωιστικοῦ ὀρθολογισμοῦ. Οἱ ἀπλοὶ αὐτοὶ πιστοὶ βιώνουν καθημερινὰ καὶ σήμερα τὰ θαύματα καὶ τὰ θαυμάσια ποὺ ποιεῖ σ' αὐτοὺς ἡ Παναγία ἡ Δημοβήτισσα.

Ὑπάρχει ὁμως, καὶ ἄλλη ἱστορικὴ καταγραφὴ γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς Θαυματουργοῦ Παναγίας Δημοβίτισσας, ἡ ὁποία ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο Νικολάου, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἐπισκόπου Μεσσηνίας Ἰωσήφ, πρώτου Μινίστρου τῆς Θρησκείας καὶ τοῦ Δικαίου τοῦ ἐλευθέρου ἐλληνικοῦ κράτους. Ἡ καταγραφὴ αὐτὴ γίνεται στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, στὸ ὁποῖο ὑπήγετο ἡ Μονὴ Δημιόβης ὡς Σταυροπηγιακὴ Μονὴ καὶ γιὰ τοῦτο τὸν λόγο εἶναι βαρύνουσας σημασίας. Ὁ Κωνσταντῖνος Νικολάου τὴν καταγραφὴ αὐτὴ τὴν ἔθεσε στὰ ἀρχεῖα τῆς Μονῆς.

Αὐτὴ ἡ διήγησις εἶναι ἡ παρακάτω:

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγίας Εἰκόνης ἀρχίζει τὴν ἐποχὴ τῆς Εἰκονομαχίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος Γ' Ἰσαύρου (717-740).

Τὸ 726μ.Χ. ὁ Λέων κηρύσσει φοβερὸ διωγμὸ ἐναντίον τῶν ἁγίων εἰκόνων. Οἱ εἰκόνες καταστρέφονται μὲ ἰδιαίτερη μανία. Πολλοὶ μοναχοὶ ἀκρωτηριάζονται, θανατώνονται ἐπειδὴ ἀντιστέκονται στὴν ἀσέβεια τῶν εἰκονομάχων.

Ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ διώκτου αὐτοκράτορος ἦταν ὁπαδὸς τῶν ἁγίων εἰκόνων. Εἶχε ἱερὲς εἰκόνες, τὶς ὁποῖες καὶ προσκυνοῦσε κρυφά. Ὅμως κάποιος αὐλικὸς πρόδωσε τὸν πρίγκιπα στὸν Λέοντα, ὁ ὁποῖος πολὺ ἐθύμωσε καὶ διέταξε νὰ γίνῃ ἔρευνα στὰ ἰδιαίτερα δώματα τοῦ νεαροῦ ἀδελφοῦ του. Πράγματι εὐρέθησαν πολλὲς εἰκόνες μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ θαυματουργὸς Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Δημοβήτισσας, ἡ ὁποία ἔφερε τὴν ἐπιγραφή : «Ἡ ἐλπίς τῶν Χριστιανῶν».

Τότε ὁ Λέοντας γεμάτος ὀργὴ διατάζει νὰ τυφλωθεῖ ὁ ἀδελφὸς του προκειμένου νὰ παραδειγματιστεῖ ὁ λαὸς καὶ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν προσκύνησι τῶν Εἰκόνων. Ὁ πρίγκιπας

φοβισμένος, πέφτει στὰ πόδια τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ κλαίγοντας τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν λυπηθεῖ. Ἀμέσως ὁ πρίγκιπας ἀρνητὴς τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ χτυπᾷ τὴν ἁγία Εἰκόνα τῆς Παναγίας μὲ ἓνα τσεκούρι στὸ πρόσωπο καὶ στὸ στῆθος τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἀλλὰ: «...ὦ τῶν θαυμασίων Σου Χριστέ! Ἀμέσως ἐκ τοῦ χτυπήματος, κατὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Εἰκόνης, ὡς ἐν τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι φαίνεται καὶ σήμερον, ἤρξατο νὰ ρέῃ κρουνηδὸν αἷμα θερμὸν καὶ ἀχνίζον, ὡς τοῦ ζωντανοῦ ἀνθρώπου. Τὸ τοιοῦτον θαῦμα, τὸ φρικτὸν καὶ ἐξαίσιον, βλέποντες πάντες ἔμειναν ἔκπληκτοι, ἄφωνοι καὶ τρέμοντες καὶ ἔκθαμβοι, ἐπὶ ὥραν πολλὴν συλλογιζόμενοι τὸ ἐξαίσιον καὶ φρικτὸν τοῦτο θαῦμα. Καὶ εὐρισκόμενος ὁ Βασιλεὺς ἐν ταραχῇ μεγάλη καὶ ἀνησυχία διέταξεν, ὥπως λάβουν ταύτην καὶ τὴν ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ εἷς τῶν ὑπηρετῶν, ἰδὼν τὸ ὑπερφυὲς τοῦτο θαῦμα, τρομάξας καὶ ὅλως ἔκθαμβος, καὶ λόγῳ εὐλαβείας, ἔκρυψε ταύτην κρυφίως, χωρὶς οὐδεὶς νὰ γνωρίζῃ, εἰς θέσιν ἀσφαλῆ...».

Ἀφοῦ πέρασαν 120 χρόνια διωγμῶν ἐναντίον τῶν ἱερῶν εἰκόνων κατὰ τὸ ἔτος 843 μ.Χ., Σύνοδος στὴν Κωνσταντινούπολη, ἡ ὁποία συνήλθε μὲ πρωτοβουλία τῆς εὐσεβοῦς αὐτοκράτειρας Εἰρήνης, ἀποφάσισε τὴν ἀναστήλωση καὶ ἀποκατάστασι τῶν Εἰκόνων. Ἡ Ἀγία αὐτὴ Σύνοδος διετράνωσε τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας γιὰ τὶς Εἰκόνες κηρύσσοντας ὅτι ἡ τιμὴ πρὸς τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπο μεταβαίνει πρὸς τὸ πρωτότυπο δηλαδὴ πρὸς τὴν εἰκονιζομένην προσωπικότητα. Διετράνωσε ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν σεβασμὸ τῶν ἱερῶν λειψάνων καὶ τῆς ὕλης, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι δημιουργημένος ὁ ἄνθρωπος.

Ἀρχισαν πάλι οἱ χριστιανοὶ νὰ τοποθετοῦν εἰκόνες παντοῦ ἐλεύθερα.

Ἦλθε τότε στὴν Κωνσταντινούπολη ἓνας ἱερομόναχος ἀπὸ Μονὴ πλησίον τῆς

Καλαμάτας, για να διευθετήσει θέματα της Μονής του. Ο εὐσεβὴς αὐτὸς Ἱερομόναχος πληροφορήθηκε γιὰ τὴν θαυμαστὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Δημιόβτισσας καὶ κινούμενος ἀπὸ θεῖο ζῆλο ἐπεδίωξε νὰ ἀποκτήσει τὴν ἁγία Εἰκόνα. Μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὁ ἐνάρετος αὐτὸς Καλαματιανὸς ἀσκητὴς κατάφερε νὰ βρεῖ τὴν αἱμορροοῦσαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. « Ἐπιστρέψας καὶ ἐλθὼν εἰς Καλάμας ἐζήτησε νὰ εὕρῃ θέσιν καὶ μέρος κατάλληλον πρὸς τοποθέτησιν τῆς Ἀγίας καὶ θαυματουργοῦ ταύτης Εἰκόνης καὶ οἰκοδομῆσιν καὶ κατασκευάσῃ δι' ἰδίων ἐξόδων τοῦ Ἱερὰν Μονὴν. Καὶ διὰ τὸ τοιοῦτον ἔργον τοῦ ἐξέλεξε τὴν σημερινὴν θέσιν, ποὺ εἶναι ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ... καὶ ἔκτισε τὸ ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριον καὶ ἐναπόθεσεν ἐν αὐτῷ τὴν θαυματουργὸν ταύτην Ἀγίαν ...καὶ ἀποκατέστη ἡ Μονὴ ταύτη πλουσιωτάτη, ἔχουσα πολλοὺς πατέρας ἐναρέτους, ἀσκουμένους καὶ διάγοντας βίον ἰσάγγελον...».

Ἀπὸ τότε ἡ Ἀγία Εἰκόνα χορηγεῖ ἰάσεις παντοδαπὰς στοὺς μὲ πίστη καὶ πόθο προσκυνοῦντας Αὐτήν.

Ἡ Μονὴ Δημιόβης ἰδρύθηκε περὶ τὸ 850 μ.Χ. καὶ εἶναι ἡ ἀρχαιότερα ἐν λειτουργίᾳ Μονὴ τῆς Μεσσηνίας. Εἶναι Σταυροπηγιακὴ ὅπως προκύπτει ἀπὸ Πατριαρχικὰ Σιγίλλια τοῦ 1641 καὶ τοῦ 1788 ἐπὶ Πατριαρχείας Παρθενίου Α' καὶ Προκοπίου Πελεκάση τοῦ ἐξ Ἀλαγονίας , ἀντίστοιχα.

Ὁ Ναὸς τῆς Μονῆς Δημιόβης, τὸ Καθολικόν, εἶναι ἐγγεγραμμένος σταυροειδὴς μὲ τροῦλλο.

Ἡ σημερινὴ Μονὴ εἶναι κτίσμα τῶν ἀρχῶν τοῦ 17ου αἰῶνα καὶ οἱ τοιχογραφίες κατασκευάσθηκαν τὸ ἔτος 1663. Τὸ τέμπλο εἶναι ξυλόγλυπτο καὶ κατασκευάσθηκε τὸ 1773.

Ἡ Μονὴ ὑπέστη πολλές καταστροφὰς κατὰ τὸ 1463 ἀπὸ τοὺς Τούρκους, κατὰ τὰ Ὀρλωφικὰ τὸ ἔτος 1770 καὶ κατὰ τὴν Γερμανικὴ Κατοχὴ 1941-1944.

Ἡ συμβολὴ τῶν μοναχῶν τῆς κατὰ τὴν Ἐθνεγερσίᾳ τοῦ 1821 ὑπῆρξε πολὺ μεγάλη.

Ἐκτοτε βοήθησε μὲ κάθε τρόπο ὑλικά καὶ πνευματικά τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη κατοίκους τῆς Καλαμάτας καὶ τῆς Μεσσηνίας. Μέχρι σήμερα ἡ Μονὴ συμβάλλει στὴν κοινωνικὴ, πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ ἀνάπτυξη τοῦ τόπου.

Τὸ ἔτος 1834 Ἡ Βαυαρικὴ κυβέρνησις διέλυσε τὴν Μονὴ ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τῆς Γιάννιτσας ἀντέδρασαν δυναμικά καὶ ἡ Μονὴ ξαναλειτούργησε.

Τὸ ἔτος 1953 ὁ τότε Μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος Δασκαλάκης μετέτρεψε τὴν Μονὴ ἀπὸ ἀνδρῶν σὲ γυναικεία. Τὸ 1969 ἀνακαινίσθηκε ριζικά. Ἐπίσης μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1986 ἔγιναν σημαντικὲς ἐπισκευές. Σήμερα εὐσεβεῖς ἀσκήτριες διάγουν τὸν ἀγγελικὸ βίον στὴν ἁγία Μονὴ Δημιόβης.

Τὸ ἔτος 2011 σὲ συνεργασία μὲ τὴν Διοικούσα Ἐπιτροπὴ τῆς Μονῆς καὶ τὴν Ἐφορεία Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Καλαμάτας πραγματοποιοῦνται ἐπισκευὲς στὸ Καθολικόν καὶ στὰ ἄλλα κτίσματα, μὲ ἔξοδα τῆς

Μονῆς.

Τὴν ἱερὰ εἰκόνα εὐλαβοῦνται πολὺ οἱ κάτοικοι τῆς Καλαμάτας ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Μεσσηνίας. Τὸ ἔτος 1843 ἡ ἁγία Εἰκόνα μεταφέρεται πρὸς προσκύνηση στὴν Καλαμάτα, μὲ τὴν σύμφωνη γνώμη τοῦ Ἐπισκόπου Μεσσηνίας Ἰωσήφ, στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Καλαμάτας. Πλήθη λαοῦ προστρέχουν νὰ τὴν προσκυνήσουν νυχθημερὸν καὶ νὰ ζητήσουν τὰ ἐλέη της. Τὸ ἴδιο ἔτος μετεφέρθη στὸ Σταυροπήγιο τῆς Μάνης καὶ τὸ ἔτος 1915 στὸν ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Νικολάου Καλαμάτας.

Ἀπὸ τὶς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1946, καὶ κάθε χρόνο, μεταφέρεται μὲ ὁδοιπορία συνοδευόμενη ἀπὸ ἑκατοντάδες πιστοὺς στὸν ἱερὸ Ναὸ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Γιαννιτσανίκων. Παραμένει σὲ αὐτὸν ἀπὸ 3-13 Σεπτεμβρίου

γιὰ νὰ χαρίσει ποικίλες ἰάσεις στοὺς μὲ εὐλάβεια τιμώντας Αὐτήν.

Τὸν Μάιο τοῦ ἔτους 2012 μεταφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ ἐκτὸς Μεσσηνίας στὴν Αθήνα, στὸν ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Νέων Σεπολίων, ὅπου χιλιάδες λαοῦ προσκυνοῦν τὴν Χάρη τῆς Παναγίας τῆς Δημοβήτησας καὶ νέα θαυμαστὰ σημεῖα ἐπιτελοῦνται.

Ἡ Μονὴ πανηγυρίζει στὶς 15 Αὐγούστου καὶ καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ Δεκαπενταύγουστου ἀνηφορίζουν χιλιάδες προσκυνητὲς γιὰ νὰ προσκυνήσουν εὐλαβικὰ τὴν Θαυματουργὸ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Δημοβήτησας.

Πολλὰ εἶναι τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ποιεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μέσῳ τῆς Εἰκόνης τῆς Δημοβήτησας.

Προσωπικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα βιώνουν πολλοὶ καὶ τὰ ὁποῖα δὲν περιγράφονται, γιὰτὶ ὁ ἀνθρώπινος λόγος δὲν εἶναι ἱκανός, νὰ περιγράψει ἀναλυτικὰ τὴν κάθε προσωπικὴ ἐμπειρία.

Ἐκτὸς ἀπὸ σωματικὲς ἰάσεις ἡ Παναγία χορηγεῖ καὶ ψυχικὲς προκειμένου τὸ κάθε πρόσωπο νὰ ἀλλάξει νοοτροπία, νὰ ἀλλάξει στάση ζωῆς καὶ νὰ μεταποιήσῃ τὸ γεγονὸς τῆς ζωῆς ἀπὸ ἀτομικὸ σὲ γεγονὸς σχέσης, σχέσης μὲ τὸν συνάνθρωπο, σχέσης μὲ τὸν Χριστό.

Δὲν ἦταν σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου νὰ προβάλλει διηγήσεις θαυμάτων τῆς Παναγίας Δημοβήτησας, τὰ ὁποῖα χορηγοῦνται ἀθόρυβα καὶ βιώνονται ἀθόρυβα στὴν ὕπαρξη κάθε ἀνθρώπου ἀλλὰ νὰ ἔχει δόξα καὶ τιμὴ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ νὰ χαρίζει υἱεία, δύναμη καὶ φωτισμὸ νοῦ, σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν τόπων.

Σὲ ὅσους δὲ ἀνέγνωσαν αὐτὲς τὶς λίγες, πρὸς τιμὴ Της γραμμὲς, ἃς τοὺς δίνει τὴν ἱκανότητα νὰ μετάδωσουν τὰ θαυμάσια Της καὶ σὲ ἄλλους προκειμένου καὶ αὐτοὶ νὰ ὠφεληθοῦν καὶ νὰ ὁδηγηθοῦν πρὸς τὴν σωτηρία, διὰ πρεσβειῶν τῆς

Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου τῆς ὁποίας ἡ Χάρις ἔχει ἐπισκιάσει τὴν Ἱερά Της Εἰκόνα τὴν Δημοβήτισσα, τὴν εὕρισκομένη στὴν Ἱερά Μονὴ Δημιόβης Μεσσηνίας.

πηγή: Από την Έκδοση της Ιεράς Μονής κατά το έτος 2012, η οποία έγινε με την επιμέλεια και μέριμνα του Αρχιμ. Νικολάου Οικονομίδη από τις εκτυπώσεις ΒΙΒΛΙΟΔΟΜΗ Α.Ε.